

ROBERT LANGDON ODHAĽUJE TAJOMSTVÁ PRAHY

DAN BROWN

POSLEDNÉ
TAJOMSTVO

IKAR

POSLEDNÉ TAJOMSTVO

DAN
BROWN

POSLEDNÉ
TAJOMSTVO

Preložil Matúš Kyčina

 IKAR

Dan Brown
THE SECRET OF SECRETS

Copyright © 2025 by Dan Brown
Translation © 2025 by Matúš Kyčina
Jacket design by Henry Steadman.
Art Direction by Richard Ogle.
Astronomical Clock elements © Shutterstock
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0163-3

*Môjmu redaktorovi a vynikajúcemu
priateľovi Jasonovi Kaufmanovi, bez ktorého
by bolo písanie mojich románov takmer nemožné...
a omnoho menej zábavné.*

*Len čo sa veda
začne zaoberať nadprirodzenými javmi,
v priebehu dekády sa posunie ďalej ako
za predchádzajúce storočia.*

NIKOLA TESLA

FAKTY

Všetky umelecké diela, predmety, symboly
a dokumenty v tomto románe sú skutočné.

Všetky experimenty, technológie a vedecké poznatky
zodpovedajú nášmu súčasnému poznaniu.

Všetky inštitúcie skutočne existujú.

PROLÓG

A*si som zomrela, pomyslela si.*
Vznášala sa vysoko nad vežami Starého Mesta. Dole žiarila v mori svetielok vysvietená Katedrála svätého Víta. Prešla očami – ak ešte nejaké mala – z hradného návršia do srdca hlavného mesta Česka, priamo do bludiska klukatých uličiek pod nánosom čerstvého snehu.

Praha.

Nechápala, čo sa s ňou deje.

Som predsa vedkyňa, pomyslela si. Stojím nohami pevne na zemi.

To druhé už zjavne celkom neplatilo.

V tom okamihu si doktorka Brigita Gessnerová bola istá nanajvýš tým, že sa nachádza nad Prahou, kde žila a pôsobila. Telo už nemala. Nemala žiadnu formu ani konkrétnu podobu. Zvyšok – to, čomu hovoríme naše skutočné ja, vedomie, to najpodstatnejšie z nás – akoby tým nijako neutrpel a neporušený sa pokojne niesol vzduchom kamsi k Vltave.

Nespomínala si na nič z nedávnej minulosti, no mala nejasné povedomie prudkej bolesti. Teraz ju však už necítila, akoby sa zmenila na vzduch, ktorým plávala. Nikdy nič podobné nezažila. Napriek ráznym námietkam svojho vedeckého inštinktu nachádzala len jedno možné vysvetlenie.

Zomrela som a toto je posmrtný život.

Sotva to sformulovala, odmietla to ako nezmysel.

Posmrtný život je bludná predstava, ktorú sme si vymysleli, aby bol život znesiteľnejší.

Gessnerová sa ako lekárka stretávala s umieraním často a uvedomovala si, že každý život sa raz nevyhnutne skončí. Počas štúdia sa na prednáškach o mozgu a pitvách naučila, že osobné vlastnosti, ktoré nás definujú – nádeje, obavy, sny, spomienky –, sú vlastne len chemické procesy, iniciované elektrickými impulzmi v mozgu. V okamihu smrti sa zdroj energie v mozgu vypne a chemické zlúčeniny sa rozpustia v obyčajnej vode, ktorá už o nás nič nevypovedá.

Smrť je smrť a nič iné.

Definitívny koniec.

Napriek tomu sa teraz vznášala nad súmernými záhradami Valdštejnského paláca a cítila sa dokonale živá. Vnímala, ako okolo nej – alebo cez ňu? – padá sneh, ale nebolo jej zima. Akoby sa zmenila na číre vedomie a uvažovala neporušeným rozumom a logikou.

Zostali mi mozgové funkcie, uvedomila si. Takže som nažive.

Dospela k jedinému možnému vysvetleniu – k halucinácii, ku ktorej dochádza po oživení pacientov po klinickej smrti a v odbornej medicínskej literatúre sa nazýva *mimotelová skúsenosť*.

Mimotelová skúsenosť takmer vždy prebieha rovnako a vyznačuje sa intenzívnym pocitom oddelenia tela a ducha, číreho vedomia bez formy, ktoré sa spravidla niekde vznáša. Napriek silnému pocitu autentickosti je to však len imaginárna prechádzka, následok extrémneho stresu a nedostatočného okysličenia mozgu, neraz v kombinácii so silnými anestetikami, ako je ketamín.

Halucinujem, uvedomila si pri pohľade na meandre

čiernej Vltavy. *No ak skutočne prežívam mimotelovú skúsenosť... zrejme zomieram.*

Napodiv ju to nevystrašilo a o to intenzívnejšie lovila v pamäti, čo sa vlastne stalo.

Som zdravá štyridsaťdeväťročná žena... prečo by som zomierala?

V mysli sa jej vynorila desivá spomienka. Prišlo to ako blesk z jasného neba. Uvedomila si, kde sa nachádza jej telesná schránka... a najmä čo s ňou robia.

Ležala na chrbte, pevne pripojená k prístroju, ktorý sama vymyslela. Týčil sa nad ňou akýsi podivný tvor, ktorý akoby vyliezol spod zeme. Na hlave a tvári nemal ochlpenie, ale hrubú vrstvu zaschnutej hliny, zvrásnenú ako povrch pustej planéty. Spod hlinenej masky vykúkali oči plné nenávisti. Na čele mal ledabolo vyryté tri písmená v prastarom jazyku.

„Čo mi to robíš?!“ skríkla vystrašene. „Kto si?“ *Alebo skôr čo si?*

„Som jej ochranca,“ odvetil tvor. Hovoril bezvýrazne, no rozoznala slabý východoeurópsky prízvuk. „Dôverovala ti... a ty si ju zradila.“

„Koho?“ zvolala.

Tvor povedal ženské meno a Gessnerová takmer zamdlela od strachu. *Ako môže vedieť, čo som jej spravila?*

V rukách pocítila mrazenie, neklamné znamenie, že ten zver skutočne spustil procedúru. Vzápätí jej do ľavej paže vystrelila neznesiteľná bolesť a periférnou kubitálnou žilou sa nezadržiateľne šírila k plecu. „Prosím, zastav to!“ stonala.

„Najprv hovor,“ vyzval ju. Postupne jej tľplo aj pod pazušie.

„Všetko ti poviem,“ súhlasila Gessnerová. Tvor prerušil proces. Bolesť sa zastavila v pleci, no pálenie v rukách zostalo.

Paralyzovaná strachom mu tak rýchlo, ako to za da-

ných okolností dokázala, prezradila tajomstvá, ktoré sa zaviazala chrániť. On sa pýtal a ona hovorila o všetkom vrátane tej nechutnosti, ktorú so svojimi kolegami stvorili v útrobach prastarej Prahy.

Spod hrubej vrstvy hlíny ju sledovali chladné oči, ktoré pochopili... a nenávideli.

„Vybudovali ste pod zemou dom hrôzy,“ zasyčal. „Podľa zásluh zomriete.“ Bez váhania znova zapol prístroj a zamieril k východu.

„Nie!“ vykrikla v bolestiach, ktoré sa jej šírili po celom tele. „Neodchádzaj... prosím! Zabije ma to!“

„Správne,“ odvetil za pochodu. „Nie je to však koniec. Ja som zomrel už mnohokrát.“

Vtom tvor zmizol a Gessnerová sa znova ocitla vysoko nad mestom. Chcela kričať a prosiť o pomoc, no jej hlas náhle prehlušilo zaburávanie hromu. Obloha sa roztvorila a zmocnila sa jej neznáma sila, akási obrátená gravitácia, a dvíhala ju.

Doktorka Brigita Gessnerová sa roky posmievala pacientom, ktorí tvrdili, že sa vrátili z pažeráka smrti. Znenazdajky sa však modlila, aby aj ona patrila k tým nemnohým vyvoleným dušiam, ktoré sa ocitnú na prahu záhrobia, nazrú do priepasti a predsa sa nejako vyhnú nezvratnému osudu.

Ešte nie je môj čas. Musím varovať ostatných!

Nejako však vedela, že na to je už neskoro.

Tento život sa skončil.

1

Robert Langdon sa prebudil na príjemnú klasickú hudbu z budíka v mobile, ktorý mal položený na nočnom stolíku. Griegova *Ranná nálada* asi nebola ktovieaké originálne budenie, no odjakživa ju považoval za dokonalé štyri minúty na úvod dňa. Drevené dychové nástroje postupne doznievali a on vychutnával opojný pocit nepoznaného miesta.

Ach, áno, pravdaže, usmial sa popod nos. Stovežatá.

V matnom svetle rozoznal klenutý oblok medzi starožitným eduardovským bielizníkom a alabastrovou lampou. Na hrubom ručne tkanom koberci zostali po včerajšom večernom servise rozhádzané ružové lupene.

Langdon pricestoval do Prahy pred troma dňami a tradične sa ubytoval v hoteli Four Seasons. Na naliehanie manažéra hotela sa napokon zložil v trojizbovom kráľovskom apartmáne, hoci nebolo celkom jasné, či je to odmena za jeho vernosť hotelu alebo – a to bolo pravdepodobnejšie – za to mohla jeho známa spoločníčka.

„Pre našich najlepších hostí len to najlepšie,“ nástojil manažér.

Apartmán pozostával z troch samostatných miestností s kúpeľňami, obývačky s klavírnym krídlom, jedálne a arkierového okna s honosnou kvetinovou výzdobou z červených, bielych a modrých tulipánov – pozornosť

na uvítanie z amerického veľvyslanectva. K dispozícii mal aj osobitný šatník, kde naňho čakali mäkučké vlnené papuče s iniciálkami *R. L. Len* aby to nebol *Ralph Lauren*, uškrnul sa. Personalizovaný prístup v ňom zanechal príjemný dojem.

Ležal a vychutnával hudbu z budíka, keď vtom na pleci pocítil jemný dotyk.

„Si hore, Robert?“ opýtala sa potichu.

Langdon sa otočil na druhý bok a okamžite sa mu zrýchlil pulz. Bola tam ona, s úsmevom na perách, sivé oči ešte napoly privreté a rozospaté, s kaskádou dlhých čiernych vlasov.

„Dobré ráno, kráska.“

Pohladila ho po líci, zo zápästia sa jej stále šírila vôňa *Balade Sauvage*.

Langdon sa opájal jej dokonalými krivkami. Bola od neho o štyri roky staršia a napriek tomu sa mu zdala čoraz úžasnejšia – páčila sa mu celá od strieborných pramienkov v tmavých vlasoch a vrások, ktoré sa jej robili pri smiechu, až po nezbedné oči a, samozrejme, prenikavý intelekt.

Spoznali sa na Princetone – ona bola mladá asistentka a on čerstvý vysokoškolák. Vtedy si jeho mladícke pobláznenie nevšimla alebo ho úmyselne ignorovala, no neskôr sa medzi nimi rozvinulo pekné platonické priateľstvo, okorenené nevinným flirtom. A kontakt udržiavali aj po tom, čo spravila závratnú kariéru a Langdon sa ako profesor preslávil na celom svete.

Rozhodujúce je správne načasovanie, uvedomil si. Stále ho prekvapovalo, ako rýchlo sa počas tejto spontánnej služobky dali dokopy.

Kým *Ranná nálada* v podaní symfonického orchestra pomaly vrcholila, pritiahol si ju k sebe silnejšou rukou a ona sa mu privinula tvárou k hrudi. „Spala si dobre?“ opýtal sa nežne. „Zlé sny už neotravovali?“

Zavrtela hlavou. „Teraz je mi trápne, no fakt to bolo hrozné.“

Uprostred noci sa zobudila na mimoriadne živý a desivý sen a Langdon ju potom hodinu chlácholil, kým znova zaspala. Intenzitu sna zrejme spôsobil ten nešťastný pohárik českého absintu pred spaním. Langdon odjakživa tvrdil, že absint by sa mal predávať len s upozornením: *Nápoj kedysi obľúbený pre svoje halucinogénne účinky.*

„Nikdy viac,“ ubezpečovala ho.

Langdon vypol hudbu. „Ešte si pospi. Neskôr skočíme spolu na raňajky.“

„Zostaň so mnou,“ pokúšala ho a chytila za ruku. „Svet sa nezrúti, ak vynecháš jeden deň plávania.“

„Zrúti, pretože potom už nebudem tvoj vyšportovaný mladý muž,“ posadil sa s úškrnom na tvári. Langdon sa každé ráno prebehol tri kilometre k Plaveckému bazénu Strahov, aby si zaplával.

„Vonku je tma,“ naliehala. „Prečo si nezaplávaš tu?“

„Akože v hotelovom bazéne?“

„No a čo? Čo je v ňom iná voda?“

„Hotelový bazén je maličký. Dva zábery a záverečná.“

„To si priam pýta vtip, ale dnes na teba nebudem zlá.“

Langdon sa usmial. „Milé od teba. Ešte si poleňoš a na raňajky som tu ako na koni.“

Vystrúhala ohrdnutú grimasu, hodila po ňom vankúš a obrátila sa na bok.

Langdon si natiahol teplákovú súpravu s logom Harvardovej univerzity a zamieril k východu. Radšej chodil po schodoch ako stiesneným súkromným výťahom, ktorý patril ku kráľovskému apartmánu.

Zbehol do chodby, ktorá spájala pôvodnú barokovú budovu na nábreží rieky s hotelovým vestibulom. Cestou minul vkusnú zasklenú nástenku s nápisom KAM V PRAHE. Vnútri boli rôzne plagáty s termínmi

koncertov, ponukou fakultatívnych výletov a prednášok.

Úsmev na perách mu vyčaroval lesklý letáčík uprostred.

PREDNÁŠKOVÝ CYKLUS KARLOVEJ UNIVERZITY
VEDA NA PRAŽSKOM HRADE
VYSTÚPI HVIEZDA SVETOVEJ NOETIKY
DR. KATHERINE SOLOMONOVÁ

Ahoj, kráska, prihovoril sa nečujne fotografii ženy, ktorú pred chvíľou pobožkal.

Katherinina včerajšia prednáška sa konala v prázdných priestoroch, kde sa bežne takéto akcie nekonajú – vystúpila totiž v legendárnej Vladislavskej sále Pražského hradu, priestrannej a nezariadenej miestnosti s majestátnym klenbovým stropom, v ktorej počas renesancie usporadúvali jazdecké súboje rytierov v plnej slávnostnej zbroji.

Prednáškový cyklus patril k najprestížnejším v Európe a najväčšie vedecké kapacity sa na ňom prihovárali odborníkom aj laikom z celého sveta. Včerajšok nebol výnimkou a sála vybuchla spontánnym potleskom už pri ohlásení Katherininho mena.

„Ďakujem pekne za srdečné privítanie,“ prihovorila sa im Katherine sebaisto a zaujala miesto za rečníckym pultom. Oblečený mala biely kašmírový sveter a módne nohavice, ktoré jej sedeli ako uliate. „S dovolením začnem otázkou, ktorú dostávam prakticky denne.“ Usmiala sa a vzala do ruky mikrofón. „Čo je vlastne tá noetika?“

Sála zaburácala smiechom, účastníci sa pomaly usádzali.

„Jednoducho povedané,“ prehovorila Katherine, „noetika je veda, ktorá sa venuje skúmaniu ľudského ve-

domia. Na rozdiel od rozšíreného presvedčenia to nie je nová vedecká disciplína – naopak, v skutočnosti je najstaršia. Po odpovediach na záhady ľudského ducha pátrame od úsvitu vekov, láka nás povaha vedomia a duše. Po stáročia sme ich však skúmali primárne optikou náboženstva.“

Zišla z pódia a zamierila k prvému radu. „A keď už sme pri náboženstve, dámy a páni, nedá mi, aby som nespomenula, že dnes večer je tu s nami aj slávny odborník na náboženskú symboliku profesor Robert Langdon.“

Langdon zachytil vzrušený šepot. *Prečo mi to robí?*

„Pán profesor,“ zastala pred ním, „s dovolením využijeme vaše znalosti. Prekážalo by vám, keby ste sa postavili?“

Langdon poslušne vstal a nenápadne sa na ňu zaškeril, aby si uvedomila, že toto jej len tak neprejde.

„Pán profesor, zaujímalo by ma, ktorý náboženský symbol je najrozšírenejší na svete.“

Odpoveď bola pomerne jednoduchá – Katherine zrejme čítala jeho článok na túto tému a vedela, čo bude nasledovať, alebo ju čakalo trpké sklamanie.

Langdon si vzal mikrofón a otočil sa k zástupu nepochvábných tvárí v prítmí slabého svetla z lustrov zavesených na reťaziach. „Dobrý večer prajem,“ zarachotil z reproduktorov jeho hlboký hlas. „Ďakujem pani doktorke, že ma takto milo a bez varovania zapojila do prednášky.“

Obecenstvo zatlieskalo.

„A teraz k otázke,“ nadviazal. „Čo je najrozšírenejší náboženský symbol na svete? Uhádne niekto?“

Prihlásilo sa viacero rúk.

„Výborne,“ potešil sa Langdon. „Kto netipuje krucifix?“

Ruky sa stiahli ako na povel.

Langdon sa usmial. „Krucifix je nesmierne rozšírený symbol, no zároveň špecificky kresťanský. Existuje však aj iný symbol, ktorý sa objavuje na umeleckých znázorneniach všetkých svetových náboženstiev v dejinách.“

Obecenstvo napäto čakalo.

„Určite ste ho už videli,“ navádzal ich na odpoveď. „Napríklad na egyptskej Raharachtejovej stéle.“

Langdon sa odmlčal.

„A čo budhistický Kaniškov relikviár? Alebo slávny Kristus Pantokrator?“

Ticho. Plechové tváre.

No nazdar, pomyslel si Langdon. Je to tu asi samý matematik.

„Tento symbol sa opakuje na mnohých najslávnejších renesančných dielach vrátane druhej *Madony v skalách* od Leonarda da Vinci, *Zvestovania* od Fra Angelica, Giottovho *Oplakávania Krista*, Tizianovho *Pokušenia Krista* a nespočetných variácií *Madony s dieťaťom*.“

Hrobové ticho.

„Hovorím o...“ povedal napokon, „... svätožiare.“

Katherine sa usmiala, lebo presne k tomu smerovala jej otázka.

„Svätožiara,“ pokračoval Langdon, „je svetelná koróna nad hlavou duchovne osvietenej bytosti. V kresťanstve máva svätožiaru Ježiš, Mária a svätci. Zo skoršieho obdobia spomeňme aspoň slnečný kotúč nad starovekým egyptským bohom Ra a z východnej tradície *nimbus* nad Budhom a hinduistickými božstvami.“

„Ďakujeme, pán profesor.“ Katherine sa načiahla za mikrofónom, no Langdon si ju nevšímal a podišiel k pódiumu, akože nedá kožu lacno. *Nedráždi historika, ak nechceš výklad na umretie.*

„Rád by som ešte dodal,“ pokračoval Langdon za hlasného smiechu obecenstva, „že svätožiaru poznáme

v najrôznejších podobách, rozmeroch a umeleckých stvárneniach. Sú svätožiari zlaté, priehľadné a dokonca hraté. V starovekých hebrejských textoch sa spomína, že Mojžiš mal okolo hlavy *hilu* – hebrejský výraz pre *svätožiaru* alebo aj *emanáciu svetla*. Niektoré špecifické svätožiari sú znázornené s lúčmi, ktoré z nich vychádzajú ako svetielkujúce ihličky a šíria sa do priestoru.“

Langdon sa otočil ku Katherine s lišiackym úsmevom na perách. „Opýtame sa pani doktorky Solomonovej, či vie, ako sa taká svätožiara nazýva.“ Naklonil k nej mikrofón.

„Koruna s ostňami,“ odpovedala Katherine bez miľnutia oka.

Nieko si spravil domácu úlohu. Langdon si priložil mikrofón k ústam a pokračoval. „Správne, koruna s ostňami, mimoriadne pozoruhodný symbol. V priebehu dejín zdobila hlavu Hora, Helia, Ptolemaia, Caesara... ba aj Rodoský kolos.“

Vzápätí Langdon sprisahanecky žmurkol na dav. „Málokto si to uvedomuje, no korunu s ostňami má aj najčastejšie fotografovaný objekt v New Yorku.“

Tentoraz prekvapene pozerala dokonca aj Katherine.

„Kto si tipne?“ spýtal sa Langdon. „Nikto si neodfotil korunu s ostňami, ktorá sa vznáša bezmála sto metrov nad Newyorským zálivom?“ Langdon počkal, kým sa posluchárňou preženie vlna šepkania.

„Socha slobody!“ zvolal ktosi.

„Presne tak,“ prisvedčil, „na Soche slobody sa nachádza koruna s lúčmi – po starom svätožiara –, univerzálny symbol, ktorý historicky slúžil na rozpoznanie jedincov s božským poznaním... alebo inak aj jedincov s mimoriadne rozvinutým... vedomím.“

Langdon podal mikrofón rozžiarenej Katherine. *Ďakujem*, šepla a on zatiaľ za hlasného aplauzu znova zaujal svoje miesto.

Katherine sa vrátila na pódium. „Ako nám profesor Langdon práve farbisto opísal, vedomie nás fascinuje odnepamäti. Dokonca ani dnešná pokročilá veda ho však nedokáže presne zadefinovať. Niektorí kolegovia sa diskusií o vedomí vyhýbajú ako čert krížu.“ Katherine sa rozhliadla a zašepkala: „Hovorí mu, že je to *tá vec na vé*.“

Znova sa ozval smiech.

Nato oslovila ženu s okuliarmi v prvom rade. „Pani, ako by ste zadefinovali vedomie?“

Žena sa na okamih zamyslela. „Povedzme ako... uvedomenie si vlastnej existencie.“

„Výborne,“ povedala Katherine. „A kde má to uvedomenie pôvod?“

„Predpokladám, že v mozgu,“ odpovedala žena. „Moje myšlienky, nápady, predstavy... tie ma robia tým, kým som, a vychádzajú z mozgu.“

„Vystihli ste to skvele, ďakujem.“ Katherine zdvihla zrak a prešla ním po posluchárni. „Začneme tým, že si určíme nejaký jasný základ, na ktorom sa zhodneme. Vedomie má pôvod v činnosti mozgu – bezmála jedenapokilovom uzlíku osemdesiatich šiestich miliárd neurónov v našej lebke –, a z toho vyplýva, že vedomie sa nachádza v našej hlave.“

Nikto nenamietal.

„Fajn,“ pokračovala Katherine, „práve sme sa zhodli na súčasnom, všeobecne prijímanom modeli ľudského vedomia.“ Nato si hlasno povzdychla. „Problém je, že súčasný model sa mýli. Naše vedomie nemá pôvod v mozgu. Dokonca ani nesídlí v našej hlave.“

Zavládlo ohúrené ticho.

Ozvala sa pani s okuliarmi v prednom rade. „Ak sa moje vedomie nenachádza v hlave, kde potom je?“

„Dobrá otázka,“ odvetila Katherine a s úsmevom sa obrátila do majestátnej sály. „Pevne sa držte, dnes večer to bude divoká jazda.“

Úplná rocková hviezda, pomyslel si Langdon cestou do hotelového vestibulu a v ušiach mu stále zneli ovácie nadšeného publika. Katherine sa touto prednáškou podaril husársky kúsok – obecenstvo odchádzalo omráčené novými poznatkami a dychtilo po ďalších. Ktosi sa opýtal na Katherinin súčasný výskum a ona odvetila, že práve finalizuje knihu, ktorá, ako pevne verí, pomôže prehodnotiť súčasnú vedeckú paradigmu.

Langdon Katherine pomohol s exkluzívnou zmluvou na vydanie knihy, no sám ju ešte nečítal. Katherine ho navnadila stručným obsahom, ale najdôležitejšie odhalenia si nechávala pre seba. *S Katherine Solomonovou rozhodne nie je núdza o prekvapenia.*

Pred vchodom do foyeru si spomenul, že Katherine má dnes na ôsmu ráno dohodnuté stretnutie s doktorkou Brigitou Gessnerovou, známou českou neurovedkyňou, na ktorej pozvanie Katherine pricestovala do Prahy. Od Gessnerovej to bolo mimoriadne pozorné, no Langdonovi sa včera večer na stretnutí po prednáške skrz-naskrz sprotivila a v kútiku duše dúfal, že Katherine zaspí a uprednostní spoločné raňajky s ním.

Nateraz to však pustil z hlavy a do vestibulu vošiel s očakávaním, že sa ako vždy pokochá honosnou kvetinovou výzdobou a nadýcha vône ruží. Tentoraz ho však čakala menej prívetivá scéna.

Vestibul dôkladne prehľadávali dvaja policajti v čierom s párom nemeckých vlčiakov. Psy mali riadne označenie *POLICIE* a očuchávali to tam, akoby pátrali po... ktoviečom.

To sa mi nepáči. Langdon okamžite podišiel k recepcii. „Stalo sa niečo?“

„Isteže nie, pán Langdon!“ Manažér hotela v perfektnom obleku si div krk nedolámал, aby Langdonovi zaželelal dobré ráno. „Všetko je v najlepšom poriadku, pán profesor. Včera sme tu mali menší falošný poplach, nič

vážne,“ ubezpečoval ho, krútiac hlavou. „Preventívne opatrenie. V hoteli Four Seasons berieme bezpečnosť vážne.“

Langdon sa podozrievalo zadíval na policajtov. *Nič vážne?* Tí psovodi sa prívetиво netvárili.

„Chystáte sa na plaváreň?“ štebotal manažér. „Zavolám vám taxík?“

„Netreba, ďakujem,“ odvetil Langdon a vykročil k východu. „Prebehnem sa. Čerstvý vzduch mi len prospeje.“

„Sneží.“

Langdon sa ako správny rodák z Nového Anglicka skepticky zadíval na riedko poletujúce vločky a usmial sa na manažéra. „Ak sa do hodiny nevrátim, pošlite po mňa jedného psa, aby ma vyhrabal.“

2

Golem sa namáhavo šuchtal po Kaprovej ulici. V bagančiach s hrubou podrážkou ledva prepletal nohami a lem dlhého čierneho pláštá s kapučnou ťahal po špinavej snehovej brečke. Hrubá vrstva hliny na tvári a temene mu v chladnom vzduchu stvrdla.

Musím sa dostať domov.

Éter sa hromadí.

Vytiahol z vrecka kovovú paličku, ktorú neprestajne nosil so sebou na zahnanie Éteru. Priložil si ju k hlave a viackrát ňou kruhovo pošúchal stvrdnutú hlinu na temene.

Ešte nie, zariekal potichu so zatvorenými očami.

Éter sa skutočne načas rozplynul. Schoval paličku naspäť do vrecka a pokračoval v ceste.

Už len pár metrov a vydýchнем si.

Staromestské námestie – pre domácich Staromák – bolo skoro ráno takmer prázdne až na pár turistov, ktorí v rukách držali sladké pečivo a uprene sa dívali na slávne stredoveké hodiny. Na veži sa každú hodinu konal takzvaný pochod apoštolov, procesia svätcov na mechanicky otáčanom tanieri, ktorí sa ukazovali vo dvoch malých priezoroch v ciferníku.

Blúdia tak už od pätnásteho storočia, pomyslel si Golem, a stále sa nájdu ovce, ktoré to fascinuje.

Turisti ho zrejme zbadali, lebo zalapali po dychu a in-

štinktívne ustúpili, aby nezavadzali. Väčšina cudzincov naňho reagovala takto. Pripomínalo mu to, že má telesnú formu, no jeho skutočnú podobu nevidia.

Som Golem.

Nepochádzam z vášho sveta.

Golem si často pripadal ako duch, preto svoju telesnú schránku halil do rubáša, akoby sa strachoval, že ho odfúkne. V plášti a topánkach s hrubou podrážkou sa mu zdalo, že stojí pevnejšie na zemi, no jeho zablatená tvár v kapucni pôsobila podivne dokonca aj v Prahe, kde v nočných uliciach nebola núdza o kadejaké bizarné kostýmy.

Desivým ho však robili najmä tri písmená prastarého jazyka, ktoré mal na čele vyryté špachtľou.

אמת

Tri písmená hebrejskej abecedy – *alef, mem, tav* –, správa doľava *EMET*.

Pravda.

Pretože pravda priviedla Golema do Prahy. Pravda, ktorú mu dnes v noci prezradila doktorka Gessnerová – podrobný opis zverstiev, ktorých sa so svojimi spoluvinníkmi dopustila v útrobach Prahy. Ich zločiny boli nesmierne, a predsa ničím v porovnaní s tým, čo hrozilo v blízkej budúcnosti.

Zničím to, presviedčal sám seba, zrovnám to so zemou.

Predstavil si ich temné dielo... vymazané z povrchu zeme... zostane len tlejúca diera. Nebude to jednoduché, no už veril, že sa to dá. Doktorka Gessnerová mu prezradila všetko, čo na to potreboval.

Musím však konať rýchlo. Potom už bude neskoro, pomyslel si a už aj sa mu v hlave formoval plán.

Zabočil na juhovýchod, bokom od námestia, a našiel uličku k svojmu bytu. Staré Mesto občas pripomínalo

labyrint úzkych priechodov, v ktorých však pulzoval bujný nočný život a prekvitali známe pohostinstvá – v Týnskej literárnej kaviarni sa schádzali spisovatelia a intelektuáli, v Anonymous Bare hekeri a nadšenci konšpiračných teórií a v Hemingway Bare svetáci a milovníci koktailov. Rovnako Múzeum sexuálnych prístrojov lákalo dlho do noci zástupy zvedavcov.

Zakrádal sa bludiskom uličiek a nemyslel na to, čo spravil doktorke Gessnerovej, ba ani na tie šokujúce informácie, ktoré z nej vytiahol – myslel na ňu.

Neprestajne myslel len na ňu.

Som jej ochranca.

Sme ako dve naveky prepojené častice.

On mal na svete len jednu úlohu – aby ju ochránil, a ona pritom ani nevedela, že existuje. Napriek tomu považoval svoju službu za česť. Niešť cudzie bremeno je vznešené poslanie, no urobiť to anonymne bez nároku na uznanie, to už je čin pravej a nezištnej lásky.

Anjeli strážni majú mnohé podoby.

Bola príliš dôverčivá a nevedomky uviazla v hlbínach pokútnych vied. Nevidela, ako sa okolo nej zbiehajú žraloky. Golem dnes jedného z nich zabil, ale do vody sa tým dostala krv. Z tmy sa čoskoro vynoria mocné sily, aby vypátrali, čo uniklo... a uchránili svoje stvorenie pred odhalením.

Prichádzate neskoro, dušoval sa. Podzemný dom hrôzy sa už čoskoro zrúti pod váhou vlastného hriechu a zhynie na vlastnú pýchu.

Pachtil sa zasneženými uličkami a cítil, že Éter sa vracia a silnie. Znova si počúchal hlavu kovovou paličkou.

Už čoskoro, predsavzal si.

Američan menom Finch si v Londýne vyčistil okuliare Cartier Panthère a nervózne sa prechádzal po svojej

prepychovej pracovni. Jeho počiatočnú nespokojnosť striedali vážne obavy.

Dočerta, kde tá Gessnerová trčí?! Prečo sa neozýva?

Včera večer sa česká neurovedkyňa zúčastnila na prednáške Katherine Solomonovej na Pražskom hrade a potom poslala Finchovi znepokojivú správu o jej chystanej knihe. Situácia bola vážna. Dohodli sa, že Gessnerová mu zatelefonuje, čo zistila.

Odvtedy sa neozvala a vonku už pomaly svitalo.

Pokúšal sa s ňou opakovane spojiť, no bezúspešne.

Prešlo už šesť hodín... Gessnerová je puntičkárka. Toto sa na ňu nepodobá.

Finch sa vypracoval na vrchol, lebo dal na svoj inštinkt, preto nikdy nebral na ľahkú váhu, čo mu našepkáva. Tentoraz mu hovoril, že v Prahe sa niečo nebezpečne zvrátilo.